

a Repellētis: reicientis & ab oī humanitate alienæ. b Itaque: igitur cū ita sit: ut animi elatio quæ pro suis commodis pugnat: sit potius imanitas quā uirtus. c Probe: recte & bene. d Definitur: præscribit & declarat quid sit proprie fortitudo. Sic etiā ab aliis philosophantibus definitur. Fortitudo est conseruatio stabilis iudicii ī his rebus: quæ formidolosæ uidentur subeundis & repellēdis: & fortitudo est rerum pferendarū scientia: uel affectio animi ī patiēdo sūmæ legi parens sine timore. Stoici dicebāt fortitudinē esse uirtutē pugnatē p æq̄tate. Vnde nemo dicēdus est

fortis: qui malitia & insidiis gloriam adeptus uidet. Nec potest dici fortis qui iniuste uicit: cum ipsa fortitudo pugnet pro iustitia: sine qua nihil potest eē honestū: & probat Cicero sentētiā suam auctoritate Platonis: qui dicebat aīum paratū ad pericula potius pro sua utilitate q̄ cōi audax est appellandus & nō fortis & sic inuitur ipsa exuperatio: de qua dictū ē. Quoniā nulla est uirtus: quæ non habeat æmulā & falsam sui imaginē: ut autor est Plato ī dialogo: qui inscribitur gorgias. Audacia. n. est falsa imago fortitudinis: nā audax uidet fortis: sed non ē: & adolatorū uidentur oratores: cū conantur persuadere: & sic in omnibus artibus & uirtutibus:

quæ sunt mediocritates inter plus & minus unde dicit Seneca Eris magnanimus: si pericula non appetas ut temerarius: nec formides ut timidus. Nam nihil timidū facit aīum: nisi reprehensibilis uitæ consciētia. Mēsurā ergo magnanimitatis ē: nec timidū eē nec audacē. Aristoteles ī tertio moraliū ponit quatuor genera hoīum: quæ uidet esse fortes: cū non sint: sed habent quādā falsam fortitudinis imaginē. Verū. n. fortis sponte subit picula: & certo consilio ppter ipsā. s. honestatē pugnat pro salute cōi. Hi q̄ aut mōtū reprehensionis aut uerberibus aut uoce icitati aut ira aut ignoratione piculorū ducti pugnat fortes nō sūt. Lege Aristotelē: q̄ de his scribit diffusius. e Igitur: cū talis debeat eē fortis: & talis sit fortitudinis definitio. f Illud illa Platonis sentētia siue socratis apud Platonē ī libris de repu. ī quibus introducit socratē disputantē: q̄ sicut uersuta interpretatio legū non ē iustitia: sed potius quædā calliditas: sic q̄ picula subit: non p̄ utilitate cōi sed suæ utilitatis cupiditate fortis nō ē habēdus: sed audax q̄ uitupat: quoniā exorbitat a medio. Præclarum illud: sentētia illa illustris & laude digna. g Calliditas: uersutia. h Aīus: fortis & elatus q̄ picula non curat: oīaque sp̄nit. i Paratus ad piculū: q̄ facile contēpnit picula & mortē. k Audaciæ: quoniā audax ē simulator fortitudinis: non fortis: ut dictū ē. Fortitudo sine iustitia iniquitatis materia ē īqt̄ Ambrosius: quo enī ualidior ē: eo erit p̄mptior: ut inferiorē opprimat. Sua cupiditate: sui cōmodi cā. l Itaque: concludit uiros fortes & magnanimos debere eē bonos & simplicis ueritatis aīcos: q̄d eē non potest: nisi q̄ sit iustus: quoniā a iustitia ut dictū ē boni uiri noīant. m Simplicis: puræ non falacis: sed sine aliqua simulatione. Quæ ut aliquis simplex minime falax & bonus. ob hęc aliq̄ iustitiæ laudē meretur quia bōi sūt & ueri. Iustus. n. nunq̄ mētitur: nunq̄ d̄cipit: quæ si uir fortis non hēt: fortitudinis nomē & laudē non meref: quæ ut definit a stoicis pugnat p̄ æq̄tate. n Sed illud odiosū: quærit Cicero quod ī forti aīo & magno facillime īnascat quædā p̄tacia & cupiditas: ut uelit esse prius: ut de Cæsare dici poterat. cuius emines aīus nunq̄ quēuit: donec ad sūmū gradū cū aliorū iniuria ascēdit. Vnde fortis appellādus non ē: quoniā iustitia uacabat. o Odiosū: molestū & egre ferendū. p Pertinacia: ē conatus aī ad rē q̄ iure assequi non debēt. Varro ait: in quo non debet p̄tēdi: & p̄tendit. p̄tencia ē. fortis igitur aīus & magnus sine iustitia p̄tendit ad ea: quæ non debet: cupitque illicita. Plato: ut repetiit plutarchus in uita Goriolani: sociam fortitudinis pertinaciam appellabat. q Principatus: ut primum locum in ciuitate optineat & probat hoc auctoritate Platonis: qui ī legibus scripsit oē institutum lacedæmoniorum esse ut ipsi uincerēt. sic illi qui magnitudine animi excellunt:

repellētis Itaque probe definitur a stoicis fortitudo: cū eā uirtutē esse dicunt pugnatē pro æq̄tate. Quo circa nemo qui fortitudinis gloriā cōsecutus est insidiis et malitia: laudē ē adeptus: nihil. n. honestū esse pōt: quod iustitia uacat Præclarū igitur Platonis illud non solū inq̄t scientia quæ est remota a iustitia. calliditas potius quam sapientia est appellāda: uerū etiā aīus paratus ad periculū: si sua cupiditate: non utilitate cōi ipellitur audaciæ potius nomen habeat q̄ fortitudinis. Itaque uiros fortes magnanimos eosdem bonos et simplicis ueritatis amicos minimeque fallaces esse uolumus: quæ sunt ex media laude iustitiæ. Sed illud odiosū est quod ī hac elatione et magnitudine animi: facillime p̄tencia: et nimia cupiditas p̄cipatus īnascitur. Vt enī apud Platonē est